

Въ своята родина жирафитѣ изключително се хранятъ съ листа, пжпки и клончета отъ различнитѣ мимози. Ядатъ съ наслада листата на многобройнитѣ и различни увивни растения (лиани). Езикътъ и устнитѣ ѝ сж нечувствителни и не се боятъ отъ остриѣ шипове по листата на мимозата; такива сж и устнитѣ на камилата. Въ силна засуха, когато листата на голѣмитѣ дървета изсъхватъ, жирафата пасе високата трѣва по степитѣ. Жирафата прежива храната си, когато почива презъ по-голѣмата частъ на нощта. По това тя е близка сродница на нашитѣ чифтокопитни преживни животни.

Въ Европа днесъ има жирафи изъ зоологическитѣ градини на голѣмитѣ градове. Презъ 1827 год. сж донесли жирафи — по една двойка, като подаръкъ отъ египетския паша на английскитѣ и френски правителства. Легендитѣ за тѣзи животни били тѣй преувеличени, че преминаването имъ презъ Европа направило силно впечатление. Мислили, че конникъ върху коня си може да мине подъ корема имъ и че била толкова висока, че яла листата на най-високитѣ дървета. Въ Лондонъ било цѣло събитие когато въ 1836 год. били развеждани четири голѣми жирафи. Тѣ били водени, отъ специално за това доведени хора — черни Нубийци отъ Абисиния, които въвели чуднитѣ животни въ царската зоологическа градина въ Лондонъ. Жирафата не е вредно животно. Ползата отъ убитото такова животно е различна. Отъ кожата ѝ, както казахме, приготвяватъ здрави кожи, мѣхове, ремъци, хамути и пр. Отъ космитѣ на опашката ѝ праватъ вѣтрила и други накити. Отъ копитото ѝ правятъ различни издѣлия, а вкусното месо ядатъ съ наслада.

Това прекрасно животно на всички се харесва, на всѣкъжде искатъ да го иматъ около себе си. Въ градоветѣ на централна Африка често може да се види задъ високитѣ стени да стърчатъ чифтове глави на жирафи; така сжщо и не рѣдко се срѣщатъ опитомени жирафи, които свободно се разхождатъ изъ двороветѣ.